

hans indsats fik Ellen Poulsen udgivet sit mangeårige arbejde med Jens Juels malerier. Det var ikke mindst i bestyrelsen for Selskabet til Udgivelse af danske Mindesmærker, hvor han var medlem fra 1964 til 2006, at hans indsats på dette område blev mærkbar. Selv husker jeg den opringning, hvor han ivrigt foreslog, at jeg skulle skrive noget om jødisk kunst i Danmark. Først siden forstod jeg, at han med dette initiativ fik knyttet en tråd tilbage til moderens jødiske familie, hvilket med faderens tyske fortid var et af konfliktpunkterne i hans liv. Det virker imidlertid, som om Fischer evnede at transformere konfliktpunkter til aktiv handling. Da jeg vendte tilbage med forslag til en bredere bog med flere forfattere, støttede Fischer det helhjertet; dette blot for at sige, at han var lydhør og konstruktiv, og han har medvirket til udarbejdelse af andre publikationer ved at foreslå emner, der kaldte på udforskning, blandt disse ikke mindst det store værk om de danske kongegrave og bogen om Moltkes palæ på Amalienborg.

I perioden 1965-1968 var Erik Fischer den første formand for det billedkunstneriske udvalg under Statens Kunstfond, og han lagde her nogle væsentlige linjer. Han sad i Kunstfondens repræsentantskab til 1985. Ligesom med erhvervelserne til Kobberstiksamlingen er det udvalget af indkøb og legater, der tegner Fischers ekspertise. For den da unge, ukendte Per Kirkeby betød ikke mindst Fischers støtte på et væsentligt tidspunkt i den tidlige karriere meget for fremdriften. Kirkeby gjorde i 1988 gengæld ved at samle en række af Fischers artikler i bogen *Billedtekster*. Da der fra forskelligt hold rejste sig protester over indkøbene af moderne kunst, besluttedes det at tage tyren ved hornene og vise samtlige indkøb på en årlig udstilling, første gang i Esbjerg, for kunsten skulle ud i landet. Nævnes kan i denne forbindelse gavludsmykningerne i Brande. Også – og ikke mindst – deponeringen af kunstværker i Holstebro i udvalgets 3-års periode satte på Fischers initiativ provinsbyen på det internationale landkort. Kunsten skulle ud til alle, også til områder, der ikke havde megen kunst at byde på. Holstebro-initiativet bakkedes op af Ny Carlsbergfondet med erhvervelsen af Giacomettis kvindefigur.

I Kunstfondens første årsberetning fremkom Fischer med et forslag, der var karakteristisk for ham: ”for at udvide perspektivet i dansk kunstnerisk kultur nærer udvalget den opfattelse, at det vil være overordentlig ønskeligt, om man til brug for kunstneriske udsmykninger lejlighedsvis kunne henvende sig til udenlandske kunstnere.” Desværre blev dette ikke ført ud i livet.

I en artikel påpegede Fischer i 1982 de konserveringsmæssige problemer ved Kunstfondens ordning. Såvel kvalitet som omfang af fondens indkøb af kunst udgjorde en del af kulturarven, hvorfor den burde sikres på samme måde som museernes værker. Det blev den ikke, og det bliver den fremdeles ikke, da tilsynet med værkerne er overladt de forskelligartede, ikke-museale institutioner, der jo ikke råder over konservatorer. Også